

JOSEF SÁDLO

Pan Josef Sádlo se narodil 22.9. 1930 v Praze jako jediné dítě do rodiny mlynáře a švadleny. Maminka pracovala doma, kde šila pro své zákaznice a měla v učení jednu či dvě mladé dívky. Tatínek pracoval v tzv. Malém mlýně, který se nacházel blízko dnešní byšické pošty. Pan Sádlo žije celý život ve svém rodném domě na Mělnické ulici v Byšicích. Od útlého věku chodil pan Josef do Sokola, ježž aktivními členy byli i oba rodiče. Kromě cvičení se tatínek ve svém volném čase staral o chod místního kina, a tak malý Pepík často s tatínkem procházel nabídky filmových společností a rád za tatínkem chodil na promítání. Maminka se v Sokolu věnovala nejen cvičení, ale jako nadšená ochotnice hrála i divadlo.

Jako žák se účastnil X. Všesokolského sletu v roce 1938, což byl pro něj velký zážitek. Za války byl Sokol zakázán a cvičit se nesmělo. Po ukončení základní školní docházky v byšické škole v roce 1944 se začal učit v Praze radiomechanikem. Zažil dramatické cesty vlakem ke konci války a nálet na kbelské letiště.

učitelský sbor byšické školy 1944

Takže jsem dojížděl vlakem do toho učení, ty vlaky byly někdy v dost dezolátním stavu. Vokýnka nebylo to prostě ani sklo. Tak bylo kousek skla, jinak tam byly prkýnka, tak v takovémhle prostředí jsme cestovali. Bylo to, moc se netopilo těch vlacích. No tak nebylo to nic příjemného. Jinak v té době byl člověk mladej takto prožíval, že to patří k věci.

To jsem jel a nevím jestli to bylo , protože se dělalo v sobotu, ale skončilo se dříve v zaměstnání. No bylo to v nějakých těch dopoledních nebo odpoledních hodinách to se přesně nepamatuju a ten vlak jede po Vysočanech Praha Vysočany a první zastávka jsou Satalice a tam než se přijede do Satalic , tak se tam projíždí takovejma skalama a tam nás zastavili. prostě byl vyhlášen poplach, tak jsme samozřejmě vystoupili, že jo. Dívali jsme se, co se děje a viděli jsme na tom kbelském letišti jsou rozestavěný jednotlivý letadla německý teda na ploše a ty tzv. hloubkaři nalétali na ty letadla a stříleli do nich tak, že likvidovali ty letadla. Tak to byl pro nás zážitek zvláštní než to skončilo, což nebyl dlouhý nálet tak se odhoukalo a vlak pokračoval dál.

Nálet na Byšice v květnu 1945 si moc nepamatuje, protože měl angínu. Po osvobození u nich v domě byli ubytováni ruští vojáci.

v učení

To byli jedni z těch prvních vojáků, kteří se sem dostali. Celkem se chovali normálně. Byly tam dvě auta vojáků teda v tom 45. roce, kdy sem přijeli Rusové. No tak naši vyprázdnili jednu místnost, co jsme měli jako kuchyni a krát tam zůstaly nějaké věci. Otec tam mívala hodinky. Bohužel na to zapomněl, že se tam mezi nima najdou nějaký pobertové a ty hodinky zmizely. Tak to nahlásil tomu veliteli od těch aut, který tam bydleli. No tak udělali prohlídku, ale hodinky se nenašly. Tak jsem dostal takovou bumážku, tomu říkali, že se tam ztratily hodinky a na základě toho otec dostal poukaz na hodinky.

Po vyučení pracoval na Václavském náměstí v Radiolaboratoři Ing. Schuberta, která byla pouzdějí znárodněna. Po válce se Sokol obnovil. V roce 1948 nechyběl náš pamětník na legendárním XI. Vsesokolském sletu v Praze. V byšické výpravě byla i budoucí žena pana Sádla Marta.

To hospodářství po válce šlo úžasně nahoru a říkám i ty řemeslníci, kteří tady byly to vzkvétalo. Vypadalo to prostě nadějně. Všichni jsme si tak nějak mysleli, jak to bude krásnej čas, no a pak se to v tom 48. nějak zvrtilo jiným směrem než jsme si představovali.

V roce 1951 šel pan Sádlo na vojnu a po vojně se oženil. Má dvě děti a až do důchodu v roce 1990 pracoval ve svém oboru v ČKD Praha. Vyprávěl nám i o listopadových událostech roku 1989- generální stávce dělníků ČKD a jejím vedoucím Petru Millerovi, kterému se před listopadem říkalo advokát chudých. Díky podpoře své ženy se mohl věnovat ve volném čase cvičení v organizacích, které nahradily Sokol. Věnoval se hlavně práci s mládeží. Ke sportu vedl i své děti. Aktivně cvičil až do roku 2010.

rodina pana Sádla